

SAKAR SİNCAP

Sincap nedir bilir misiniz? Eğer bir hayvanat bahçesinde görmediyseniz, hemen bir ansiklopediye başvurunuz. Çünkü bu sevimli ve çalışkan hayvanları tanımak gerekir.

Anadolu'nun bir zamanlar baştan başa ormanlarla kaplı olduğunu anlatabilmek için iki örnek verilir. Birinci örnekte şöyle denir:

“Bir zamanlar Anadolu öyle gür ormanlarla kaplıydı ki, İzmir'den yola çıkan bir sincap, hiç yere inmeden, ağaçtan ağaca atlayarak Kars'a kadar giderdi.”

İkinci örnek ise tarihi de belirtilerek verilir:

“Timur, Yıldırım Beyazıt'la savaşmak için Ankara önlerine geldiğinde, fillerini ormanın içinde saklamıştı.”

O ormanlar o kadar azaldı ki, ormanda yaşayabilen hayvanlar da göremeyeceğimiz yerlere çekti gitti. Bazılarının da soyu tükendi. Örneğin, Anadolu Parsı, artık yaşamıyor.

Sincaplar da ormanların sevimli yaratıklarıdır. Minik ve çevik gövdeleri, kocaman ve tüylü kuyruk-

ları ile tanınırlar. Ağaçların meyveleri ile doydukları için, daldan dala gezer dururlar.

Fındık, kestane, palamut meyvelerini, kış için de biriktirmeye çalışırlar. Topladıkları meyveleri, ormanda gömerler. Kışın zorlu günlerinde, bu kuyucukları kazıp yiyeceklerini bulurlar. Unuttukları meyveler de, toprakta yeniden yeşererek yeni ağaçları oluşturur. Yani, bu sevimli yaramazlar, birer ziraat mühendisi gibi çalışırlar.

İşte Sakar Sincap bunlardan biriydi. Önceleri hep annesiyle babasıyla dolaştı. Yiyecek bulmayı ve saklanmayı öğrendi. Sonra bu işi tek başına yapması gerektiğini düşünüp evden ayrılınca, ilk gün yolunu kaybetti. Çünkü, izlediği yolun işaretlerini, atlayıp zıplarken düşürdü. Düşürdüğü işaretleri yerine koymaya üşendi. "Ben evimin yolunu gözü kapalı bulurum" diye düşündü. Ama o kadar uzağa gitmişti ki, bulamadı. Yolda gördüğü hayvanlara yolunu sordu:

"Ailenin adını söyle" dediler. "Senin kimin çocuğu olduğunu nerden bilebiliriz ki!"

Doğruydu. Annesinin söylediklerini anımsamaya çalıştı. Anımsayamadı. Çünkü annesi konuşurken, çam fıstığı kırmaya çalışmıştı ve çıtırtı ile karışan sözcükler uçup gitmişti.

Nereye gittiğini bilmeden daldan dala atlarken, başka bir sincapla karşılaştı.

“İyi günler kardeşim!” dedi. “Ben yolumu kaybettim de. Acaba bizim evin yolunu biliyor musunuz?”

“Bana iyice bakar mısın yaramaz!” dedi karşı-sındaki. “Ağarmış saçlarım, bükülmüş belim ve gözlerimdeki gözlükler dikkatini çekmedi mi? Senin nereden kardeşin oluyorum? Önce saygılı davranmayı öğren.”

“Özür dilerim efendim” dedi Sakar Sincap.

Yanına yaklaşıp derdini anlatma kararıyla o dala atladı. Ama öyle atladı ki, yaşlı sincabın dengesini bozdu ve yere düşürdü. Yaşlı sincap bir yana, gözlüğü bir yana düşmüştü. İnlüyordu ve söyleniyordu.

“Çabuk daldan in de gözlüğümü getir!” diye bağırdı. “O dalın neresine atlayacağını öğretmediler mi sana!”

Sakar Sincap utanarak yere atladı. Gözlüğün düştüğü yere gitti. Yavaşça yerden aldı. Camlarına yapışan toprakları üflemeğe çalıştı. Kuyruğu ile de parlatayım derken, yine elinden düşürdü. Olanları seçemeyen yaşlı sincap acele ediyordu.

“Bulamadın mı yoksa gözlüğümü?” dedi. “Eğer onu bulamazsan, bu geceyi ikimiz de burada geçiririz bilmiş ol!”

“Buldum efendim!” dedi Sakar Sincap. Sıkı sıkı tuttuğu gözlüğü dikkatlice götürebilmek için elini yukarı kaldırarak ilerledi. Ama, önünde uzanan ağaç kökünü görmediği için ayağı takıldı. Boylu boyunca yere serildi. Acıdan ve korkudan, “Anneciğiiiim!” diye sesleniverdi. Düştüğünü anlayan yaşlı sincap;

“Seni sakar seni!” dedi. “Bir gözlüğü getiremedin. Elbette evinin yolunu kaybedersin sen! Umarım gözlüğüm kırılmamıştır. Yoksa, bir mevsim bana çalırsan ödeyemezsin.”

“Adımın Sakar Sincap olduğunu nereden biliyorsunuz?” dedi Sakar Sincap.

“Bir adımlık yerde bu kadar terslik yaratan birinin adı başka ne olabilir ki?” dedi yaşlı sincap. Gözlerini ovuşturarak ona doğru bakıyordu.

“Ama ben bu adı sevmiyorum ki!”

“Sevmiyorsan değiştir. Sana sakar demeyecekleri kadar dikkatli davran.”

“Çok çalıştım ama olmuyor.”

“Ne yaptın, örnek ver bakalım.”

“Arkadaşlarıma, bana sakar dememeleri için rica ettim. Anneme ve babama üzüntümü söyledim.”

“Bunlar bir işe yaramaz. Sakar ne demek? Yaptığı işlerde hep kazalar yaratan, elinden hep ufak

tefek kazalar çıkan, demek. Yani tıpkı sen gibi. Öyleyse, önce bu kazaları yok edeceksin."

"Nasıl yok edeceğimi bilmiyorum ki!"

Bu içten konuşma yaşlı sincabın hoşuna gitti. "Bu çocukla ilgilenilmeli" diye düşündü.

"Şu gözlüğü bir takayım da konuşuruz uzun uzun" dedi. Gözlüğü yavaşça alıp gözüne yerleştirdi.

"Yakınıma gel bakalım küçük sincap."

Sakar Sincap, utana sıklıkla yaklaştı. Yaşlı sincap onun elini tutup başını okşadı.

"Seninle karşılaştığıma sevindim aslında" dedi. "Eve birlikte döneceğiz, yol işaretlerini de kontrol edeceğiz."

"Hangi işaretleri efendim?"

"Trafik levhalarını, sokak ve cadde adlarının yazılı olduğu levhaları."

"Aa, böyle levhalar da mı var gerçekten? Anem bana buna benzer bir şeyler anlatıyordu ama tam olarak anlayamamıştım. Bizim evin yakınında yok sanırım."

"Tüm ormanı kolay dolaşabilmemiz için caddelelere, sokaklara, parklara, su yollarına ve yasaklı yerlere birer yazı koyarız. Bu yazılara göre, gideceğimiz yeri de biliriz, evimizi de. Benim görevim, bu işlere